

Arrest

nr. 162 588 van 23 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 september 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 oktober 2015 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. FLOREQUIN, die loco advocaat H. BEERLANDT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 juni 2015 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 8 september 2015 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de in 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.06.2015 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan een relatie te hebben met mevrouw D.I. Een tijdelijke scheiding met zijn partner verhindert betrokkene niet om een aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw met zijn partner te verenigen.

Betrokkene stelt verder de nodige stappen te hebben ondernomen om wettelijk samen te wonen, de procedure hiervoor zou nog niet rond zijn. Het is aan betrokkene om zijn bewering te staven met een begin van bewijs. In casu legt betrokkene geen officiële documenten voor die aantonen dat hij de procedure wettelijke samenwoning heeft opgestart.

Zijn partner haalt aan hem ten laste te willen nemen. Verzoeker toont niet aan waarom dit hem zou verhinderen om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst. Integendeel, hij kan zo een beroep doen op de financiële middelen van zijn partner.

Verzoeker stelt geïntegreerd te zijn, Nederlands te spreken en taalcursussen te willen volgen, vrijwilligerswerk te verrichten, werkwilgig te zijn en hier vrienden te hebben. Ter staving hiervan legt hij verscheidene getuigenverklaringen voor. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.”

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoeker voert in zijn eerste middel aan: *“schending van artikel 62 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dd. 15 december 1980, b.s. 31 december 1980 (afgekort vreemdelingenwet); schending van artikel 3 van de*

wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen; schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.”

Verzoeker betoogt als volgt:

“schending van de formele motiveringsplicht

Overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dient de aangevochten beslissing formeel te worden gemotiveerd. Dit impliceert, aldus art. 3 van dezelfde wet, dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet bovendien afdoende zijn. Met andere woorden moeten de feitelijke en juridische redeneringen die aan de grondslag van de beslissing liggen, in de akte zelf kunnen worden vastgesteld.

De vereiste van een afdoende motivering betekent tevens dat men geen genoeg kan nemen met geen motivering.

schending van de materiële motiveringsplicht Verweerster motiveert haar beslissing onvoldoende accuraat. Er wordt niets gemotiveerd, dus voor verzoeker is het niet duidelijk waarom hij de gevolgen van zijn procedures niet mag afwachten.

schending van het proportionaliteitsbeginsel

Door het nemen van de bestreden beslissing begaat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout. Draagkrachtige motieven dienen aan iedere administratieve beslissing ten grondslag liggen. Niet alleen dient de verwerende partij uit te gaan van de concrete feiten, maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels dienen vermeld te worden, alsook dient uitgelegd te worden hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

In casu is dit niet afdoende gebeurd.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze een juridische grondslag heeft, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en een motivering in feite bevat. Het betoog van verzoeker dat *“geen genoeg kan [genomen worden] met geen motivering”* en dat *“er niets gemotiveerd [wordt]”* mist dan ook manifest feitelijke grondslag. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

2.3. Verzoeker gaat op geen enkel ogenblik in op de concrete overwegingen die in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen. Hij voert slechts een nietszeggend algemeen theoretisch betoog inzake de schending van de materiële motiveringsplicht en het proportionaliteitsbeginsel, dat de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen. De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel wordt niet in concreto uitgewerkt en is derhalve onontvankelijk.

Het eerste middel is, voor zover onvankelijk, ongegrond.

2.4. In een tweede middel voert verzoeker aan: *“schending van artikel 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens; schending van de formele motiveringsplicht.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“[...]

De beslissing tot uitwijzing houdt ook een manifeste schending in van artikel 8 EVRM. Het is duidelijk dat een terugleiding naar de grens onmenselijk is en niet in verhouding staat met het doel dat men wilt bereiken. Het terugsturen naar land van herkomst zou een totaal inopportune, disproportionele beslissing inhouden. M.T. is goed geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hij beheerst de Nederlandse taal, de taal die hij volgens zijn vrienden en familie gebruikt in de omgang. Verzoeker is reeds volledig geïntegreerd in de Belgische maatschappij waar hij zich volledig thuis voelt en wil hier verder zijn leven opbouwen met mevrouw D. De heer T. kan zich al zeer goed uitdrukken in de

Nederlandse taal en staat bekend als een man met een zeer groot hart. De heer T. staat te popelen om hier geregulariseerd te worden en een officiële taal cursus te volgen. Ook verricht verzoeker vrijwilligerswerk bij de Vzw PHP. Dit is een vereniging dat in staat voor de meest hulpbehoevende personen en zich concentreert op de begeleiding van kwetsbare jongeren om negatieve beeldvorming op straat aan te pakken. Uiteraard hoopt verzoeker na regularisatie vast werk te vinden. Daarnaast getuigen vele vrienden dat de heer T. altijd bereid is om anderen te helpen en dat hij zich reeds sterk integreerde in de Belgische samenleving.

Een terugkeer naar het land van oorsprong is dan ook in strijd met art. 8 EVRM en is tevens de reden waarom de heer T. niet terug kan keren naar het land van oorsprong (Marokko) om daar de toestemming tot verblijf te vragen in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet bij de diplomatieke of consulaire post van België. Bovendien is het onwenselijk dat hij in dit stadium van integratie gedwongen zou moeten terugkeren naar zijn geboorteland. De heer T. werkt hard aan zijn toekomst hier, maar deed dit ook al in het verleden.

De heer M.T. is goed geïntegreerd in de Belgische maatschappij. Hij beheerst de Nederlandse taal. Dit blijkt namelijk uit de verklaringen van mevrouw D., de ouders en vrienden. De heer T. zou zeer graag officiële Nederlandse lessen aanvatten. Verzoeker zou zeker in staat moeten zijn om dergelijke lessen succesvol af te ronden gezien hij reeds een goede schoolopleiding gehad in Marokko waar hij een "bachelor" behaalde. Nu hij een relatie heeft met mevrouw D., is terugkeren voor hem helemaal geen optie meer. Met haar wil hij immers zijn leven verder opbouwen. De procedure wettelijke samenwoning is reeds opgestart en volop in behandeling. Een verplichte terugkeer naar Marokko maakt een wettelijke samenwoning in de toekomst onmogelijk voor verzoeker.

Mevrouw I.D. verklaarde immers:

" ...

Ik vraag om M. zo snel mogelijk te regulariseren. ... Zo kunnen we een mooie toekomst uitbouwen."

Ook de moeder van mevrouw I.D. mevrouw K.V. is op de hoogte van de relatie tussen haar dochter en de heer T. Verzoeker maakt een voorname indruk op haar:

" ...

Hij heeft een verzorgd voorkomen en doet zijn best om hier een mooi leven te kunnen opstarten.

" ...

Ook vrienden en kennissen tonen aan dat de heer T. gelukkig is met mevrouw D. en merken dat hij de Nederlandse taal machtig is. Daarnaast blijkt telkenmale de goede inborst van verzoeker:

Mevrouw D.D.:

" ...

Ik ken M.T. al lang. Hij is altijd bereid om iedereen te helpen en is heel sociaal. Hij is aangenaam in de omgang.

" ...

Meneer L.T. "...

Hij is jong en wil nog iets maken van zijn toekomst hier in België." Zoals reeds vermeld is de heer T. vrijwilliger bij de Vzw PHP. Nog steeds woont de heer T. bij zijn vriendin en vormen zij een hecht gezin. Het gezin is niet ten laste van de staat en mevrouw D. zorgt grotendeels voor de inkomsten voor hun tweetjes. Het mag dan ook duidelijk zijn dat een gemotiveerde man zoals de heer M. T., de kans verdient om zijn toekomst in België verder uit te bouwen. Verzoeker kan om humanitaire redenen niet terugkeren naar Marokko om zijn verzoekschrift op grond van art. 9bis in te dienen op het Belgisch consulaat. Verzoeker benutte reeds de kans om een nieuw leven op te bouwen tijdens zijn verblijf in België door zich in de Belgische samenleving te integreren.

Gelet op al het voorgaande zou het verder verblijf van verzoeker een echte meerwaarde betekenen voor onze Belgische samenleving. Het terugsturen naar land van herkomst zou i.c. in strijd zijn met de bovenstaande artikel van het E.V.R.M. en zou bovendien geheel onlogisch zijn.

Een regularisatie om humanitaire redenen dringt zich dan ook op. Nog steeds woont de heer T. bij zijn vriendin en vormen zij allen een hecht gezin. Het gezin is niet ten laste van de staat.

Het mag dan ook duidelijk zijn dat een gemotiveerde man zoals M.T., de kans verdient om zijn toekomst in België verder uit te bouwen. Het is duidelijk dat een gedwongen verhuis naar Marokko voor dit gezin nefast zou zijn. Mevrouw D. kan onmogelijk mee verhuizen vermits zij hier een vaste job heeft, een vaste woonst heeft. Hieruit zou volgen dat de relatie quasi onmogelijk zou worden gemaakt. Bovendien kunnen alle mogelijke formaliteiten en taken die verzoeker wenst te volbrengen met het oog op een wettelijk samenwonen onmogelijk verder worden uitgevoerd. Een normaal en effectief gezinsleven opbouwen in Marokko is voor dit gezin een onmogelijke opdracht. Samengevat meent verzoeker dat er een aantal onoverkomelijke hinderpalen zijn ingevolge dewelke hij niet samen met zijn echtgenote in Marokko een normaal en effectief gezinsleven kan behouden en/of uitbouwen. De stelling als zou het enkel om een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied gaan en dat dit geen breuk betekent van de familiale relaties is totaal ongeloofwaardig. Er kan onmogelijk worden voorgehouden dat het

terugsturen naar Marokko geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich zou meebrengen. Bovendien is het onmenselijk dat hij in dit stadium van integratie gedwongen zou moeten terugkeren naar zijn geboorteland.

Art. 8 EVRM vormt geen absolute bescherming van het privé- en familieleven, doch bij afwijking van artikel 8 EVRM dient de afwijking wel degelijk in verhouding te staan met het nagestreefde doel (evenredigheidsbeginsel). Art. 8 EVRM maakt immers een fundamenteel mensenrecht uit, waarvan slechts zeer beperkt kan van worden afgeweken. Hiertoe stelt artikel 8, lid 2 EVRM: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn

van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Bij een vermeende schending van artikel 8 EVRM dient onderzocht of:

- de inmenging van de overheid in het gezinsleven is voorzien in de wet ;
- de inmenging van de overheid in het gezinsleven een legitiem doel dient ;
- de inmenging van de overheid in het gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Er dient benadrukt dat deze afwegingen telkenmale specifiek op de concrete casus dienen toegepast te worden, waarbij telkenmale gemotiveerd dient te worden waarom de bewuste inbreuk op artikel 8 EVRM al dan niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. De bestreden beslissing vormt een inbreuk op artikel 8 EVRM aangezien geen enkele reden "in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn of de bescherming van de openbare orde, gezondheid of goede zeden" aanwezig is om deze (disproportionele) aantasting van het beschermd gezinsleven te rechtvaardigen.

"Een tweede criterium , ook het meest gehanteerde, is dat van de proportionaliteit. Hier is het de essentiële vraag of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds. Hoe sterker deze laatste is, hoe groter de inbreuk kan zijn. Uiteraard is deze afweging zeer moeilijk, zelfs subjectief.

De introductie van het proportionaliteitscriterium heeft voor- en nadelen. Als nadeel beschouwen we de mogelijkheid om op grond ervan grondrechtenvraagstukken terug te brengen tot problemen van belangenafweging. Daarbij wordt dan soms uit het oog verloren dat niet alle belangen gelijkwaardig zijn en dat grondrechterlijke belangen in elke afweging zwaar moeten wegen. (...)

Recentelijk schijnt het Hof een nieuw criterium te hebben geïntroduceerd, met name dat van de subsidiariteit. De overheid dient inbreuken op de rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door alternatieve oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken 'in the least onerous way as regards human rights.' (P. DE HERT, "Artikel 8. Recht op privacy", in Handboek EVRM, VANDELANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Antwerpen, Intersentia, 2004, p. 720)

Het mag meer dan duidelijk zijn de beslissing, met hierbij het bevel tot het verlaten van het grondgebied zonder het verder verloop van zijn procedures en vooral van het wettelijk samenwonen af te wachten, een moeilijk te herstellen nadeel zullen opleveren voor verzoeker. "

2.5. De bestreden beslissing houdt een afweging omtrent artikel 8 EVRM in, meer bepaald wordt tot tweemaal toe gesteld dat het slechts handelt om een tijdelijke scheiding die geen schending met zich kan meebrengen van artikel 8 EVRM. Verzoeker kan dan ook niet dienstig de schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 8 EVRM opwerpen.

2.6. De Raad dient op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is zodat – anders dan verzoeker voorhoudt – geen toetsing dient te geschieden aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te

worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Raad wijst er nog op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd, zoals in casu. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoriegie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49; zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing): een afgewezen asielzoeker *“could not at any time reasonably expect to be able to continue his family life in the Netherlands”*).

2.7. Met de herhaling van de elementen die zijn zaak kenmerken, ondersteund door getuigenverklaringen, toont verzoeker niet aan dat zijn privébelangen die in se erin bestaan bij zijn partner in België te kunnen verblijven, hoewel hij slechts sedert juli 2014 in België verblijft, hij zijn partner slechts kent sedert november 2014, op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing nog nooit op duurzame legale wijze in België verbleven heeft en evenmin het bezit was van een verklaring van wettelijke samenwoning en tevens niet voldoet aan de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden, in casu zwaarder dienen door te wegen dan de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering. Verzoeker toont met zijn bloot betoog dat het onmogelijk is om een gezinsleven op te bouwen in Marokko ook niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn om zijn gezinsleven verder te zetten in zijn land van herkomst. De bestreden beslissing houdt niet in dat verzoeker voorgoed wordt gescheiden van zijn partner. Zoals verweerder in de bestreden beslissing reeds terecht afweegt, verstoort een tijdelijke scheiding van verzoeker en zijn partner, met het oog op het vervullen van de noodzakelijk formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van het artikel 8 van het EVRM. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij het niet eens is met die afweging, maar hiermee toont hij niet aan dat de gedane afweging strijdig is met artikel 8 EVRM. De bestreden beslissing verhindert voorts niet dat verzoeker alhier nog een verblijfsvergunning aanvraagt in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet op grond van een geregistreerde verklaring van wettelijke samenwoning, wat heden niet blijkt. Immers verstrekt de verzoekende partij ter terechtzitting een schrijven van 16 november 2015 uitgaande van de gemeente Ingelmunster waaruit blijkt dat de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning op vraag van het parket uitgesteld werd tot 8 maart 2016.

2.8. Verzoeker benadrukt voorts zijn integratie in België en zijn meerwaarde voor de Belgische samenleving, maar de sociale bindingen met België die hij zou hebben ontwikkeld vanaf zijn aankomst in België die zich blijken zijn visum situeert in juli 2014, zijn niet zodanige bijzondere feiten of omstandigheden dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor zijn privéleven de positieve verplichting voortvloeit hem hier te lande verblijf toe te staan.

2.9. Verzoekers overtuiging dat hij omwille van zijn gezinsleven en integratie dient te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk, toont niet aan dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 8 van het EVRM.

2.10. De bestreden beslissing houdt ten slotte op zich geen beslissing tot uitwijzing, terugleiding naar de grens of terugsturen naar het land van herkomst in, zodat verzoekers betoog dienaangaande niet dienstig is.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA